

Μάννα, δὲ θέλω φρόνιμη, δὲ θέλω ἄνθρωπον, γυναικα,
μόν' ἀγαπῶ τὴν λευτεργίαν καὶ τὸ μακρὸν τουφέκι
καὶ τὸ σπαθὶ τὸ διμισκί

Κρήτ.

Τὸ δρόμο πῆραν σύνταχα κ' ἐφτάσαν ἔς τὸ γεφύρι,
ὁ Νίκος μὲ τὸ δαμασκί σπαθὶ τὴν ἄλυσό του κόφτει

Μακεδ. (Ὁλύμπ.)

Γένεστε Τουρκόπουλα νὰ χαρῆτε τὴν Τουρκιά,
τ' ἄλογα τὰ γρήγορα, τὰ σπαθιά τὰ δαμασκιά;

Μακεδ. (Γρεβεν.)

Ὡ ἔρωτα ἀπάνθρωπε, μὲ διμισκί μαχαίρι,
ἔς τ' ἀμάθητα καὶ ἔς τὰ μικρὰ πῶς πᾶς καὶ βάζεις χέρι;

Ἰων. (Κρήν.)

Πέντε μαχαίρια ἱμισκιά τσαινουργιοκαπνισμένα,
μέσ' ἔς τὴν καρδιά μου τσ' ἄμ - μνηχτοῦ, ἔσ-σ' ἀπαρτιοῦμ' ἐσένα

Κάρπ. Τὸ ἄσμ. εἰς παραλλαγή. κ.ά.

Ὡς μ' ἐσφιχταγαλιάζοντα τὰ πύβονλά σου χέρια,
ἐτσά νὰ σοῦ τὰ κόφουνε μὲ διμισκιά μαχαίρια

Κρήτ.

Βάλ-λῃ εἰ τὰ τσαλ-λῃ οὐράσινα τὸ δεμεστὶ ξεφόρι,
πυλαίν-νει κάτω ἔς τὸν γιαλ-λῃ ὁ, γάτω ἔς τὸ περιβόλι
(τσαλ-λῃ οὐράσινα = ἀτσαλοπράσινα) Ρόδ.

Ἐχω τῷ ἀνδέν-ρες διμισκιές τῷ ἀτσάλ-λενα κατάρτια
Μεγίστ.

Κ' ἔχει τὴν πρύμνην του χρυσῇ, τὴν πλώρην τ' ἀσημένια
καὶ τὰ κουπιά του διμισκιά καὶ ναῦτες ἀντρεωμένους

Λευκ. Τὸ ἄσμ. εἰς παραλλαγή. κ.ά. || Ποίημ.

Κι αὐτός, γιὰ νὰ μὴ δῇ τὴν καταφρόνια,
τὸ δαμασκί του σέρνει γιαταγάνι,
καὶ κυνηγώντας ἡσκίους ἐτρελλάθη

Μ. Τσιριμώκ., Ἐκ βιβλ., 21

2) Τὸ Οὐδ. οὐσ. ἡ σπάθη ἡ ἐκ Δαμασκοῦ προερχομένη
κατὰ Δαμασκηνὸν πρότυπον κατασκευασθεῖσα Εὐβ. Ἡπ.
Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κάρπ. Κρήτ. Κυκλ. Στερελλ.
(Λαμ.) κ.ά. — Ε. Στρατουδ., Κρητικ. ἐμπνεύς., 27 — Λεξ.
Αἰν. || ἄσμ.:

Μάννα μου, τοῦ πολλαποῦ τοῦ νιοῦ τοῦ διωματάρη
π' ἔχει θωριάν ἀγγελικὴν μὲ ἱμισκί ζωσμένους
(πολλαποῦ = πολλαγαποῦ, πολυαγαπημένου) Κάρπ.
Ἐγὼ δὲ θέλω ψυχογὶός βαριά νὰ μὲ πλουτίσῃς,
γιὰ νὰ βαστῶ τὸ διμισκί καὶ τὸ χρυσὸν τουφέκι

Ἡπ. || Ποίημ.

Κ' ἐκεῖ πού ἔσερνε τὸ διμισκί ἀπ' τὴ θήκη,
κατάστηθα τὸν χτύπησαν φαρμακεμένα βόλμα

Ε. Στρατουδ., ἔνθ' ἄν. β) Ὑφασμα χρυσοῦφαντον καὶ ποικι-
λόχρωμον προερχόμενον ἐκ Δαμασκοῦ ἢ κατὰ Δαμασκηνὸν
πρότυπον κατασκευαζόμενον Ζάκ. Κρήτ. Κῶς (Πυλ.) κ.ά.
Συνών. δαμασκηνός (Ι) 2, δαμάσκο, καμου-
χᾶς. γ) Τὸ ποικίλον χρῶμα τῶν ὑφασμάτων τῆς Δαμασκοῦ
Θεσσ. δ) Εἶδος χοροῦ Εὐβ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαμασκῆς Ἀντίπαξ.
Ἐρεικ. Κέρκ. Ὁθων. Παξ. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τὸν αὐτὸν
τύπ. Ἐρεικ. Ὁθων. Παξ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ.
Διμ'σκῇ Στερελλ. (Ὑπάτ.) Ράχη τοῦ Δαμασκῆ Ἀντίπαξ.
Παξ.

δαμάσκο τό, σύνθηθ. δαμάσκου σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. da-
μάσκο Ζάκ. Κρήτ. δαμασκὸ Θεσσ. δαμάσκα ἡ, Θράκ. (Μυ-
ρίφ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. d a m a s k o. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. δαμά-

σ κ ο ν εἰς ἔγγραφ. ἐκ Ζάκ. τοῦ 1825 (βλ. Ἀθηνᾶν 28(1916),
246). Ὁ τύπ. δαμάσκα ἡ, καὶ εἰς προικοσύμφωνον τοῦ
1770 Ἀθῆν. (βλ. Δ. Καμπούρογλ., Μνημ. Ἱστορ. Ἀθῆν.
1, 264).

1) Ὑφασμα μεταξωτὸν κυρίως, ἀλλὰ καὶ μάλλινον, πε-
ποικιλμένον δι' ἐνυφασμένων σχημάτων χρώματος βαθέος
ἐρυθροῦ, προερχόμενον ἐκ Δαμασκοῦ ἢ κατασκευασμένον
κατὰ τὴν Δαμασκηνὴν τεχντροπίαν, χρησιμεῖον πρὸς κα-
τασκευὴν ἐφαπλωμάτων, ἱερατικῶν ἀμφίων, καλυμμάτων
ἐπίπλων κ.τ.δ. σύνθηθ.: Φερόνι δαμάσκο Κρήτ. Πάπλωμα
δαμάσκο Ἀθῆν. Τοῦ ὅριξε καὶ τὸ δαμάσκο πάπλωμα, γι-
ατί ἔκανε κρύο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἐνα προικατ'κου
φ'στάτ' τ'ς κυραμάννας μ', ἦταν δαμάσκον (κυραμάννα =
μάμμη) Ἡπ. (Κουκούλ.) Συνών. εἰς λ. δαμασκίς 2β.

2) Τάτης πολυτίμος Κέρκ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Δαμάσκος Βιθυν. (Νέα Μου-
δαν.) Μακεδ. (Πρωτ. Ροδολίβ.) Πελοπν. (Μολ.) Σκίαθ. καὶ
ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τύπ. Δαμασκός Ἡπ. (Ραδοβύζ.)

δαμασκωτός ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ., 340 Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δαμασκί, διὰ τὸ ὅπ. βλ. εἰς λ. δαμα-
σκίς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ωτός. Πβ. τὰ ἀμν-
γδαλωτός, κροσσωτός, μεταξωτός κ.ά.

1) Δαμασκίς 1, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Βλαστ., ἔνθ' ἄν.:
Δαμασκωτὸ σπαθί. 2) Ἐπὶ ὑφασμάτων, τὸ ὑφασμένον καὶ
πεποικιλμένον κατὰ τὴν Δαμασκηνὴν τεχντροπίαν Λεξ.
Πρω. Δημητρ.: Δαμασκωτὰ τραπεζομάντηλα Λεξ. Δημητρ.

δάμασμα τό, λόγ. πολλαχ. καὶ δημῶδ. Κρήτ. (Κίς.
κ.ά.) Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ρ. δαμάζω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δαμάζω, ἡ τιθάσει-
σις λόγ. πολλαχ. καὶ δημῶδ. Κρήτ. (Κίς. κ.ά.): Νωρίτερα
τοῦ χρειάζεσθαι δάμασμα, ὅχι τώρα πού ἐγινε ἄντρα;
Ἀθῆν. Τὸ πούλαρι ἤθελε δάμασμα, ἐδὰ ἐπέρασε ὁ καιρὸς
του, γι' αὐτὸ κάνει σὰ δὲ ἀφηγιασμένο Κίς. Τὰ κοπέλια
θέλουνε δάμασμα, ὅθεν εἶναι μικιά, γιὰτὶ δὲ δὲ κάνεις καλά,
ὅδε μεγαλώσουνε (μικιά = μικρά, δὲ δὲ κάνεις καλά = δὲν
μπορεῖς νὰ τὰ ποδηγετήσῃς) αὐτόθ. β) Μεταφ. χαλιναγωγῆ-
σις τῶν παθῶν λόγ. ἐνιαχ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 2) Ἡ
θλάσις τῶν μυῶν Νίσυρ. 3) Ἐπὶ κρέατος, σίτεμα Λεξ.
Βάιγ.

δαμασμός ὁ, Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. δαμασμός.

Δάμασμα, 1, τὸ ὅπ. βλ.

δαμαστός ἐπίθ. Λέσβ. (Μυτιλήν. Πλομάρ.) — Λεξ.
Βάιγ. δαμαστό Ἀπουλ. (Μαρτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δαμάζω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ δυνάμενος νὰ δαμασθῇ Ἀπουλ. (Μαρτ.): Ἐ κ-
κέκ-κι τὸ δαμάλι, ἔν' δαμαστό (εἶναι μικρὸ τὸ δαμάλι, εἶναι
δυνατὸν νὰ δαμασθῇ). 2) Ἐπὶ καρπῶν καὶ κυρίως ἐπὶ ἐλαιῶν,
ὁ ὑπερβολικὰ ὥριμος ἢ ὁ γινωμένος, ὁ ἔτοιμος πρὸς
βρῶσιν κατόπιν ἐπιδράσεως τοῦ ἐπιπεπασμένου ἀλατος
Λέσβ. (Μυτιλήν. Πλομάρ.): Ἐλῆς δαμαστές Μυτιλήν.

δαμινά ἐπίρρ. Κρήτ. (Ἐμπαρ. Σητ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. δαμινός, τὸ ὅπ. βλ. εἰς Κ. Σάθα,
Τουρκοκρ. Ἑλλ., 257 τύπ. ἐδαμινά.

Ἀσθενῶς, ἐλαφρῶς, μόλις, συνήθως δις ἐπαναλαμβανό-
μενον πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημασίας ἔνθ' ἄν.: Δαμινά -